

„Velebím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tajemství
Božního království odhalil maličkým.“ Mt 11, 25

S LOVO NA ÚNOR VELKÉ ZAPLAŤ PÁN BŮH

"Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo – duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zabít v pekle duši i tělo" (Mat 10, 28) Tímto prologem začala sestra MUDr. Marie Svatošová z našeho farního společenství svatého Martina vzpomínkovou knihu "Až k prolití krve – Radostné poselství P. MUDr. Ladislava Kubíčka". (Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2005). Název sborníku vzpomínek na radostného kněze Kristova svaté pověsti, vybrala z modlitby členů Mariánského kněžského hnutí, ke kterému patřil otec Ladislav: "... slibujeme dokonalou věrnost evangeliu, které budeme hlásat neporušeně a statečně až k prolití krve, bude-li to třeba."

Dostalo se mi do ruky až druhé vydání a není divu, že první edice byla rozebrána během několika málo týdnů. Dobrou knihu lze v dnešních podmínkách snadno vydat a přetěžko se prodává. Leč jsou publikace výjimečné, jenž se dobře vydávají i čtou.

V čem jsou memoáry na patera MUDr. Ladislava Kubíčka zaznamenané Marií Svatošovou ojedinelé? Autorka zvolila mimořádně dobrou strukturu skladby vzpomínek. Mistrně propojila jako červenou niť život lékaře, později tajně vysvěceného kněze, mezitím politického vězně, člena útvaru Pomocných technických praporů "PTP"¹, kterého, jak sám říkal, přehazovala z místa na místo strana a vláda. Na červenou niť životního osudu navlékla korálky svědectví k sobě ladící. Například jeden soubor je věnován propojení povolání lékaře a kněze; jiná kapitola uvádí terapii mezilidských vztahů, především řešení manželských krizí. V otci Ladislavovi se nezapřel jeho široký záběr lékařské kvalifikace. Byl porodníkem, chirurgem, pediatrem, psychiatrem i praktickým lékařem. Především však miloval medicínu spojenou s narozením nového člověka a péčí o děti. Nelze se tudíž ani divit, že jedna z krásných kapitol je věnována významu narození dítěte jak pro tento svět tak pro věčný život svatým křtem a s tím spojeným manželstvím, rodičovstvím a rodinou.

¹ Do útvarů PTP byli povolováni politicky nespolehliví muži, ve kterých sloužili vlasti a socialismu tzv. beze zbraně. To znamenalo, že byli nasazováni na těžké manuální práce. Byla to forma otrocké služby bez předem vymezené doby trvající minimálně tři roky. Místo hodností měli černé výložky na ramenech, proto se jim s uznáním říká Černí baroni.

Zcela odvážné je intimní sdělení v kapitole "Z Magdalenina zpovědního deníku". Obsahuje rady, doporučení a ponaučení, která Magdaléně otec Ladislav dával při svátosti smíření a soukromých pohovorech. Tryská z nich moudrost a ujistění o Božím milosrdenství a nekonečné Lásce. Jak v jednom případě uvádí modelový příklad, když jedné sestře po udělení rozhřešení při svaté zpovědi po mnoha letech dal otec Ladislav přičichnout ke kytici růží, aby sama ucítila jakou Láskou Boží je milována. Co by to bylo za svatého, kdyby chyběla kapitola o jeho humoru, A věřte i zapšklí čtenáři se při její četbě zasmějí nahlas. Nebo se dojmou až k slzám při poznání svědectví o oběti až do krajnosti pastýřem svého stádce, kdy mu Boží andělé stojí nablízku.

Mnozí duchovní rádci, otec Ladislav patřil k nim, doporučují číst životopisy svatých. Proč? Dávají pozornému čtenáři motivaci, povzbuzení a jsou zdrojem uvědomění si velkého společenství církve bojující, trpící a vítězné, jak se modlíme při vyznání víry. Na jejich životním příkladu vidíme, že to nikdy nikdo neměl lehčí a že i oni byli znamením, kterému se odporovalo ale bylo i s úctou následováno. A nyní máme k dispozici zvláštní dar. Skrze řádky Marie a mnohých dalších bratří a sester vytušíme stopy světce dnešních dnů, kterého brutálně a cynicky zavraždili v 78 letech dva mladíci 11. září 2004 na faře v Třebenicích. Četba tohoto knižního titulu je i jedinečná forma meditace či modlitby. Kdo jej drží v ruce nemůže jinak, než se přenést do Boží přítomnosti mezi námi. Mám-li použít rčení: „řekni mi, co čteš, a já ti povím co jsi“, uvedu v našem případě jeho parafrázi: řekni mi co čteš, a já ti povím čím budeš osloven a snad také proměněn. Jako u zázračné konverze na přímluvu svaté Moniky, která neustále bušila na bránu nebe a na vrata pozemského domu svatého Ambrože v Miláně, aby se také modlil za obrácení jejího syna. A zhýralý syn Augustin zaslechl v zahradním altánku andělovo volání: „vezmi a čti...“. Vzal tedy do ruky po mnoha letech pohrdání zbožností evangelium a soustavně ho četl až ke své proměně v neohroženého obránce katolické víry dokud nebyl povolán na věčnost.

Co jiného nám otec Ladislav chce svoji přímluvou u Boha a touto knihou předat? Především prostý obraz a příklad života věrného kněze, jenž žil radostnou zvěstí, a to dnes, v našich podmínkách, v naší zemi a zdejší církvi.

Proto doporučuji: vezmi a čti toto žité evangelium. Na jeho zářném příkladu svítí nápis: když nevěříte mým slovům, věřte tedy mým skutkům. Konal jsem je z lásky a věrnosti Bohu a pro vás.

Milá Marie velké zaplat' Pán Bůh za zdařilé dílo a radostné čtení všem generacím nejen v naší farnosti.

Josef Svoboda

LITURGIE

I. 4. VYZNÁNÍ VÍRY (PROFESSIO FIDEI).

Po císařské korunovaci v Římě, v roce 1014 se ptal císař Jindřich II. proč chybělo při slavnostní korunovační liturgii credo? Snad si vzpomněl na královskou korunovaci v Cáchách v roce 1002. Od prelátů dostal odpověď: Souvisí to určitě s tím, že římská církev je vždy pravé víře věrná, nemusí proto credo vyznávat. Vyznání víry patřilo původně do křestní liturgie, tam je jeho první místo i dnes, což prozrazuje také neliturgická forma singuláru „(já) věřím“, na rozdíl od liturgického plurálu „my“.

Praktikují se:

- **Apoštolské vyznání víry** tzv. „Symbolum“ odvozující se od textu Tyrannia Rufina z roku 404, podle kterého složili (symballein) články víry apoštolové před svou misí. Ve skutečnosti je to staré římské vyznání sahající až k papeži Viktorovi (189-197).
- **Nicejsko-Cařihradské vyznání víry** („Nicaeno-Constantinopolitanum“) vešlo do liturgie skrze Timetea, patriarchu v Cařihradě (511-517). Byl obviněn z bludu monophysitismu, nařídil tudíž, aby se toto vyznání v liturgii říkalo. Po III. koncilu v Toledě (589) se obrátil západogótský král Rekkareds od arianismu a nařídil modlit se toto vyznání. Tak proniklo východní vyznání i do západní liturgie.

„Modlení se creda při mši má za cíl projevit souhlas s Božím slovem, odpovědět na ně a připomenout si pravdy víry“ (srov. IG 43). Naši víru musíme obnovovat, prohlubovat, protože ona je fundamentem křesťanské existence. Vyznání víry je pokaždé novým rozhodnutím přiklonit se k Bohu a odporovat zlu. Člověk tím vstupuje do řady heroických mučedníků, kteří právě pro víru v Boha položili svůj život. Nakonec je víra i Boží chválou, protože není jenom naším rozhodnutím, ale darem, „pokladem, který nosíme v hliněných nádobách“

(srov. 2 Kor 4, 7) . Proto prosíme Boha o pomoc: „Věřím Pane, pomoz mé nevěře“ (Mk 9, 24).

I. 5. Přímluvy (*Oratio universalis*).

II. vatikánský koncil znovu zavedl tuto prastarou modlitbu věřících, která se vytratila z liturgie příchodem Kyrie v 5. století. Boží lid v přímluvách vykonává svůj *kněžský úřad*, když se modlí ne za sebe, ale přimlouvá se za jiné: za potřeby církve, za ty, kdo vládnou, za ty, kdo jsou obtíženi různými těžkostmi, za všechny lidi a za spásu celého světa (srov. SC 53). V takto chápaných přímluvách nemůže být ani zmínka o moralizování, v nich přímluvná modlitba věřících rozbíjí úzký horizont egoisticky myslícího člověka a učí odpovědnosti, pomoci, starostlivosti o ty, kteří pomoc potřebují. *DPJ*

FARNÍ

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Již v minulém čísle Martinovin jsem se zmiňoval o našem koledování... Dnes již máme k dispozici výsledky skupin nejen našich, ale i všech ostatních. Čtyři skupiny od nás vykoledovaly celkem 29 178 Kč, v Praze to bylo celkem 1 587 221,27 Kč (EURO i USD byly dle aktuálního kursu přepočteny na Kč). Získané peníze budou využity na různé

charitní projekty v naší republice, zvláště na vybudování *Azylového domu pro matky s dětmi v tísní a týdenního stacionáře pro seniory – Praha 5, Hlubočepy*).

A takto i nás do budoucna povzbuzuje pan doktor Eliáš (koordinátor Tříkrálové sbírky v pražské arcidiecézi): „...děkujeme za aktivní účast na letošní Tříkrálové sbírce a věříme, že společně budeme v této tradici pokračovat i v příštím roce!

Přejeme Vám i Vaším blízkým vše dobré a mnoho radostí.“

DŽ

STAŇTE SE TVŮRCI NAŠÍ FARNOSTI - TVŮRCI MARTINOVIN

Čekáme na Vaše **zážitky, zkušenosti,**

úvahy na téma: život farnosti, duchovní život,

!!!

kultura, rodinný život, etická témata...

!!!

básničky, povídky, fejetony, příběhy...

kresby, fotografie, malby (nová tiskárna si se vším poradí...)

LEDEN 2006 - VÝZNAMNÉ DNY, SVÁTKY, FARNÍ PROGRAM:

- 31.1. úterý sv. Jan Bosko, patron mládeže
2.2. čtvrtek Uvedení Páně do chrámu (Hromnice) - svátek
mše svatá v klášterním kostele v 18 hodin
11.2. sobota Panna Maria Lurdská
14.2. úterý sv. Valentýn
22.2. středa Stolec sv. Petra - svátek
1. března - popeleční středa - začátek postní doby!

7 SMRTELNÝCH SPOLEČENSKÝCH HŘÍCHŮ

Politika *bez* zásad
Bohatství *bez* práce
Obchod *bez* morálky
Potěšení *bez* svědomí
Vzdělání *bez* charakteru
Věda *bez* lidskosti
Bohoslužba *bez* oběti **Gandí**

